

ACCIO

17

CIUTADANA

EDITORIAL

Catalunya autònoma

L'autonomia de Catalunya ja és una realitat. Ha traspassat l'hora dolça de la concreció d'un somni i ha començat el període gràvid de les majors responsabilitats en la reanudació de la Història de Catalunya. Tenim ja un parlament; tenim ja, també, un Govern legítim nascut de les corts, el primer govern català amb plenitud de facultats; tenim un President efectiu, el primer President de Catalunya, amb autoritat delegada al viç-president del govern i, per tant, un poder moderador. Es acabat ja l'estudi del croquis del que ha d'ésser l'edifici de l'autonomia catalana. Totes les línies generals en són ben perfilades en el nostre Estatut, i arquitectes capacitats, govern i parlament, amb plena confiança del poble que hi ha de viure, es disposen a traçar el pla definitiu de la construcció, la Constitució de Catalunya.

Per a que l'obra reïxi, per a que el poble demà s'hi senti bé, per a que la vida catalana hi sigui confortable, per a que totes les seves necessitats hi puguin ésser satisfetes decorosament i fins de manera refinada, cal que els futurs estadants siguin amatents a servir d'orientadors als elaboradors del definitiu projecte de la nostra autonomia, als forjadors de la Constitució catalana.

I ja establert aquest darrer projecte, caldrà anar a la seva realització; caldrà resoldre una munió de problemes de decoració, i de concreció de serveis, i d'acoblament dels serveis a les necessitats ja particulars de cada una de les grans famílies catalanes a les quals va destinat l'edifici. I ja instalada cada gran família catalana, el cap de casa i els fills grans i els més petits, tots i tothom haurà de cercar la cambra o el reonet més adequat a la vida peculiar de cada ú.

Llavors, quan amb la Constitució sigui fixada la fesomia del nou edifici de la nova Catalunya, i la distribució de la nostra terra hagi assenyalat a cada gran família la planta i el departament on ha d'escoltar-se la seva vida, i quan les lleis complementàries de la fonamental hagin resolt el problema de la ins-

talació del poble català en el seu nou palau, llavors la vida catalana es produirà amb el ritme segur dels pobles ben estructurats, amb els batecs inherents a tot ésser vivent de naturalesa sana i robusta, i llavors, sols llavors, podrà ésser permès el rebutjar alguna preocupació per entregar-se més fàcilment al goig del viure.

Però, ara, no. Ara, per propi egoisme, per a assegurar el perfecte desenvolupament d'aquesta obra, cal que tothom senti la responsabilitat de l'hora, cal que tothom tingui el neguit de voler ésser un bon català.

Cert que tenim govern, que tenim parlament, que tenim homes representants del poble la missió dels quals és vetllar pel normal desenvolupament de l'obra en projecte. Però, ells han d'ésser assistits pel poble; han de sentir de ben aprop l'alè de la seva vida per a que en puguin conèixer ben bé les necessitats. En tot moment cal que hi hagi una perfecta comunió entre governants i governats si no es vol que l'obra de govern sigui eixorca. Però en aquests moments supremes en que una falla pot fer poc sòlid o inadequat l'edifici de la nostra autonomia, cal que aqueixa comunió sigui més estreta i més íntima que mai. I això ha d'assolir-se per l'apropament mutu, dels governants als governats, i d'aquests als primers.

Que cap català cregui que ja ha acomplert el seu deure pel fet de la seva aportació a l'assoliment de l'autonomia. Si no vol passar per la pena irreparable de veure esvaïr-se les il·lusions patriòtiques més preades, cal estar amatent a la seva estructuració, cal que cada català se senti un home, un ciutadà.

Catalunya té ja el President ideal, un parlament legítim, un govern apte; però, per ésser quelcom, ha de tenir, pel damunt de tot, un poble.

Comença a bastir-se definitivament la Catalunya autònoma: que tot català vetlli per a que sigui l'obra més bella, més sòlida, més confortable.

SETMANARI DEL PARTIT R.F.N
DE LES COMARQUES GIRONINES

GIRONA

23 de desembre 1932

15 cts